

AGATHA CHRISTIE

Μετά την κηδεία

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μετά την κηδεία**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *After the Funeral*
Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2014
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Μπαρουξής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χάρης Βαλσάμης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1953. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the
AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK
and elsewhere. All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Ο Σατανάς με την πλερέζα»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4384-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4385-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Μετά την κηδεία

Μετάφραση: Χρήστος Μπαρουξής

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;	Ο θάνατος έβαλε τελεία
Πέντε μικρά γουρουνάκια	Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν
Φόνοι με αλφαθητική σειρά	Σιωπηλός μάρτυρας	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Έγκλημα στον Νείλο	Θάνατος στα σύννεφα
Ο Πουαρό ερευνά	Μυστήριο στην Καραϊβική	Νέμεση
Φόνος στο πρεσβυτήριο	Η ξεχασμένη δολοφονία	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαργλ
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Ο φόνος είναι εύκολος	Εγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Και δεν έμεινε κανένας	Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Εγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Δέκα ύποπτοι για φόνο	Ο Ωχρός Ίππος	Έλα, πες μου πώς ζεις Μετά την κηδεία
Μια αυτοβιογραφία	Το μυστήριο του Σίταφορντ	Ραντεβού με τον θάνατο
Έγκλημα στο γκολφ	Ο θάνατος του λόρδου Έιζχουερ	Καφές σκέτος
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ	Με ανοιχτά χαρτιά	Θλιμμένο κυπαρίσσι
Οι Μεγάλοι Τέσσερις	Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Άγνωστος προορισμός
Θανάσιμος κίνδυνος	Το τρένο των 16.50	Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Τα δεκατρία προβλήματα	Αφρώδες κυάνιο
Η φαρμακερή πένα	Συνέταιροι στο έγκλημα	Ο ιστός της αράχνης
Πρόσκληση σε φόνο	Ατέλειωτη νύχτα	
Ο μυστικός αντίπαλος	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	
Η δοκιμασία της αθωότητας	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	
Το μυστικό του Τσίμνεις	Προς το μηδέν	
Φόνος στη Μεσοποταμία	Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Στην πλημμυρίδα της ζωής	
Τραγωδία σε τρεις πράξεις	Τα ρολόγια	
Οι άθλοι του Ηρακλή	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ	
Σίκαλη στην τσέπη	Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	
Ο καθρέφτης ράγισε	Η Πύλη του Πεπρωμένου	
Ν ή Μ;		
Το μυστήριο των εφτά ρολογιών		

*Στον Τζέιμς,
εις ανάμνησιν των ευτυχισμένων ημερών στο Άμπνεί*

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Μετά την κηδεία είναι ένα κλασικό αστυνομικό μυθιστόρημα, που περιέχει όλα εκείνα τα στοιχεία που κάνουν την Άγκαθα Κρίστι αδιαμφισβήτητη βασίλισσα των βιβλίων μυστηρίου. Ένας θάνατος, μια διαθήκη, οι κληρονόμοι και μετά άλλος ένας θάνατος. Όλοι ύποπτοι και όλοι αθώοι μέχρις αποδείξεως του εναντίου.

Πρωτοεκδόθηκε στις ΗΠΑ, με τον τίτλο Funerals are Fatal, και δύο μήνες μετά κυκλοφόρησε στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Το 1963 διασκευάστηκε για τον κινηματογράφο με τον τίτλο Murder at the Gallop και πρωταγωνίστρια τη Μάργκαρετ Ράδε-φορντ. Να σημειωθεί ότι στη συγκεκριμένη διασκευή ο ρόλος του Πουαρό αντικαταστάθηκε από αυτόν της μισ Μαργλ, κάτι που δεν άρεσε και πολύ στην Κρίστι. Ακολούθησαν πολλές ακόμη διασκευές. Το 2005 διασκευάστηκε για το ραδιόφωνο του BBC, με τον Τζον Μόφατ στον ρόλο του Πουαρό. Το 2006 παίχτηκε στην τηλεόραση, στη σειρά Agatha Christie's Poirot, με τον Ντέιβιντ Σουσέ στον ρόλο του δαιμόνιου ντετέκτιβ.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Διάσημος Βέλγος ντετέκτιβ. Αναλαμβάνει να διαλευκάνει τους θανάτους του Ρίτσαρντ Αμπερνάθι και της αδελφής του, της Κόρα Λανσκενέ.

Ρίτσαρντ Αμπερνάθι

Πλούσιος χήρος. Με την κηδεία του αρχίζει το μυθιστόρημα. Είχε χάσει τα περισσότερα από τα αδέλφια του, ενώ πριν από έξι μήνες έχασε και τον γιο του τον Μόρτιμερ.

Κύριος Έντγουιστλ

Ο δικηγόρος της οικογένειας Αμπερνάθι. Αναλαμβάνει τα διαδικαστικά της διαθήκης του Ρίτσαρντ, αν και, στο μεταξύ, η δολοφονία της Κόρα τον βάζει σε αναζήτηση των πραγματικών κινήτρων του δράστη.

Επιθεωρητής Μόρτον

Αστυνομικός του Μπέρκσαϊρ. Προσπαθεί να εξιχνιάσει τη δολοφονία της Κόρα.

Κόρα Λανσκενέ

Θύμα δολοφονίας. Η μικρότερη αδελφή του Ρίτσαρντ, ερασιτέχνης ζωγράφος και μία από τους κληρονόμους του νεκρού αδελφού της.

Τίμοθι Αμπερνάθι

Ο μοναδικός εν ζωή αδελφός του Ρίτσαρντ και ένας από τους κληρονόμους του. Υποχόνδριος με την υγεία του, διαρκώς διαμαρτύρεται ότι είναι άρρωστος.

Μοντ Αμπερνάθι

Σύζυγος του Τίμοθι, μία δυνατή και υγιής γυναίκα που φροντίζει για τις ανάγκες του άντρα της.

Σούζαν Μπανκς

Ανιψιά του Ρίτσαρντ, κόρη του αδελφού του, του Γκόρντον, και κληρονόμος του θείου της, αλλά και της Κόρα.

Γκρέγκορι Μπανκς

Σύζυγος της Σούζαν, βοηθός φαρμακοποιού που στο παρελθόν έδωσε λανθασμένη δοσολογία φαρμάκου σε πελάτη του.

Τζορτζ Κρόσφιλντ

Ανιψιός του Ρίτσαρντ, γιος της αδελφής του, της Λάουρα. Επίσης κληρονόμος.

Ρόζαμουντ Σέιν

Ανιψιά του Ρίτσαρντ, κόρη της αδελφής του, της Τζέραλτιν. Ηθοποιός δεύτερης κατηγορίας, επίσης κληρονόμος.

Μάικλ Σέιν

Σύζυγος της Ρόζαμουντ, επίσης ηθοποιός.

Έλεν Αμπερνάθι

Χήρα του αδελφού του Ρίτσαρντ, του Λίο, επίσης κληρονόμος της περιουσίας.

Δεσποινίς Γκύλκριστ

Συνοδός της Κόρα. Πρώην ιδιοκτήτρια τείλοποιείου.

Κύριος Γκόμπι

Ιδιωτικός ντετέκτιβ, προσλαμβάνεται από τον Πουαρό για να ερευνήσει το παρελθόν της οικογένειας.

Λάνσκομπ

Μπάτλερ στο Έντερμπι Χολ.

Μάρτζορι

Μαγείρισσα στο Έντερμπι Χολ.

Τζάνετ

Ηλικιωμένη υπηρέτρια στο Έντερμπι Χολ.

Κυρία Τζακς

Καμαριέρα στο Έντερμπι Χολ.

Αλεξάντερ Γκάθρι

Παλιός φίλος της Κόρα, ειδήμων στα έργα τέχνης.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

της Σόφι Χάνα

Σε ψηφοφορία που διεξήχθη από την Ένωση Συγγραφέων Αστυνομικού Μυθιστορήματος τον Νοέμβριο του 2013, στο πλαίσιο του εορτασμού της εξηκοστής επετείου από την ίδρυσή της, η Άγκαθα Κρίστι ψηφίστηκε «Καλύτερη Συγγραφέας Όλων των Εποχών». Οποιοδήποτε άλλο αποτέλεσμα πράγματι θα ήταν κωμικό. Τα μυθιστορήματα της Κρίστι έχουν πουλήσει πάνω από δύο δισεκατομμύρια αντίτυπα σε 109 γλώσσες (μια συντηρητική εκτίμηση). Το θεατρικό της *Η ποντικοπαγίδα* ψυχαγωγεί το φιλοθέατρο κοινό του Γουέστ Εντ εδώ και εξήντα χρόνια. Νομίζω μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι δεν υπάρχει άλλος ή άλλη συγγραφέας αστυνομικού μυθιστορήματος που να πλησιάζει έστω αυτά τα επιτεύγματά της. Για μένα, ως συγγραφέα ψυχολογικών θρίλερ, η Άγκαθα Κρίστι είναι και θα παραμείνει το χρυσό πρότυπο – μία αστείρευτη πηγή έμπνευσης, που με κάθε ευρηματική ιστορία της σου δείχνει πώς πρέπει να είναι ένα αστυνομικό μυθιστόρημα. Ήταν η Κρίστι που σε ηλικία δώδεκα ετών με έκανε να αγαπήσω τις ιστορίες μυστηρίου και, ξαναδιαβάζοντας τα έργα της τώρα, στα σάραντα δύο μου, πιστεύω ακόμη ότι επιτυγχάνει ένα πρωτόγνωρο επίπεδο συγκίνησης και νοητικού προβληματισμού.

Η Κρίστι κέρδισε επίσης την ψηφοφορία της Ένωσης Συγγραφέων Αστυνομικού Μυθιστορήματος για το «Καλύτερο Μυθιστό-

ρημα Όλων των Εποχών», με μια ιστορία που πολλοί θαυμαστές της θεωρούν την καλύτερή της: *Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ*. Πρόκειται πράγματι για άξιο νικητή χάρη στο θάρρος που χαρακτηρίζει τη λύση του μυστηρίου. Το ενδιαφέρον είναι ότι τα πιο δημοφιλή μυθιστορήματα της Κρίστι είναι συνήθως εκείνα με τις πιο εξεζητημένες, φαινομενικά απίθανες, αλλά δυνατές λύσεις, μυθιστορήματα που κόβουν την ανάσα όπως: *Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ*, *Και δεν έμεινε κανένας*, *Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές*. Και είναι εύκολο να αντιληφθεί κανείς τον λόγο. Σε αυτές τις ιστορίες η Κρίστι δίνει στους αναγνώστες ό,τι επιθυμούν: την καλύτερη δυνατή πλοκή, που θα προκαλούσε το μεγαλύτερο σοκ και τη μεγαλύτερη έκπληξη στο τέλος, όταν θα αποκαλυπτόταν η ιδιοφυής λύση.

Όπως είναι λογικό, η Κρίστι δεν έδινε καμία σημασία στην πεζή σκέψη «Έλα τώρα, πόσο πιθανό είναι να συμβεί κάτι τέτοιο;». Αν μπορούσε να συμβεί θεωρητικά –αν, δηλαδή, ήταν δυνατό σύμφωνα με τους νόμους της επιστήμης–, τότε το θεωρούσε πιθανό και επομένως πρόσφορο έδαφος μυθοπλασίας. Υποψιάζομαι ότι δε συμεριζόταν την άποψη των σύγχρονων αναγνωστών που φαίνεται να παρερμηνεύουν τη λέξη «πιθανό», χρησιμοποιώντας τη για να δηλώσουν κάτι προβλέψιμο, κάτι συνηθισμένο ή κάτι που έχει γίνει σε αρκετά άτομα που γνωρίζουν προσωπικά.

Παραπάνω μίλησα για τους «σύγχρονους αναγνώστες» γιατί θεωρώ ότι οι προσδοκίες μας από τα μυθιστορήματα έχουν αλλάξει. Έχω την εντύπωση ότι την εποχή που έζησε και έγραψε η Κρίστι οι περισσότεροι αναγνώστες αστυνομικού μυθιστορήματος είχαν την ίδια φιλοσοφία με εκείνη, δηλαδή «πάνω απ' όλα διηγήσου την πιο συναρπαστική ιστορία που μπορείς». Στις μέρες μας, ωστόσο, αποδίδεται πολύ μεγαλύτερη αξία σε αυτό που οι περισσότεροι επιμένουν να αποκαλούν «αληθοφάνεια», που όμως στην πραγματικότητα πρόκειται απλά για ένα έλλειμμα φαντασίας που προσπαθεί ταυτόχρονα να περιορίσει τη φαντασία των άλλων. Πολλοί, για παράδειγμα, ίσως δεν αισθάνονται άνετα με τον υπερβολικά διορατικό ντετέκτιβ Ηρακλή Πουαρό που δεν κάνει ποτέ

λάθος και αποδεικνύεται ξανά και ξανά άτομο απaráμιλλης ευφυΐας. Ορισμένοι –μην έχοντας γνωρίσει τέτοια άτομα και θεωρώντας, επομένως, ότι δεν υπάρχουν– ίσως πουν: «Όχι, αυτό δεν είναι ρεαλιστικό... δεν μπορείς να κάνεις τον ντετέκτιβ λίγο πιο κανονικό σε ικανότητες και να γράψεις ότι έλυσε την υπόθεση... δεν ξέρω... βρίσκοντας τα σωστά δακτυλικά αποτυπώματα σε κάποια βάση δεδομένων;»

Ας υποθέσουμε για μια στιγμή ότι στην πραγματική ζωή δεν υπάρχουν αλάνθαστες ιδιοφυΐες όπως είναι ο Πουαρό και η μίς Μαρπλ. Τότε, δε θα υπήρχε ακόμη μεγαλύτερη ανάγκη να τις επινοήσουμε; Να χρησιμοποιήσουμε τη μυθοπλασία ως τρόπο βελτίωσης της πραγματικότητας, να την κάνουμε εντυπωσιακότερη, καλύτερη και πιο ενδιαφέρουσα και, το σημαντικότερο, πιο συναρπαστική; Φυσικά και πρέπει να υπάρξει κάποιος σαν τον Ηρακλή Πουαρό! Δεν είναι ακριβώς ο ρόλος της μυθοπλασίας να μας προσφέρει αυτό που δεν είναι σε θέση να μας προσφέρει η πραγματική ζωή; Αν ναι, τότε αυτό ακριβώς κάνει η Άγκαθα Κρίστι. Τα μυθιστορήματά της είναι γεμάτα σοφία, εμπειρία και ψυχολογικές ενοράσεις. Κατανοεί ότι ορισμένες φορές ο καλύτερος τρόπος να τονίσεις μια σημαντική αλήθεια για την πραγματικότητα είναι να την παρουσιάσεις με έναν εξαιρετικά ασυνήθιστο τρόπο, χρησιμοποιώντας μια εξωπραγματική, αξέχαστη πλοκή που θα καθηλώσει την προσοχή όλων.

Όμως η Κρίστι δε διηγούνται απλά συναρπαστικές ιστορίες. Η πραγματική ιδιοφυΐα έγκειται, πέρα από τη σύλληψη της πλοκής, στη φανερή ικανοποίηση και την ασυγκράτητη αυταρέσκεια με την οποία την απέδιδε. Όταν διαβάζεις μυθιστόρημά της, ο ενθουσιασμός της για τα στοιχεία που έχει αφήσει αριστοτεχνικά στον δρόμο σου, με σκοπό να σε κάνει να τα παρερμηνεύσεις ή να τα αγνοήσεις, δεν κρύβεται. Την αισθάνεσαι πίσω από τη σελίδα, να γελάει και να σκέφτεται: «Χα χα! Δε θα το λύσεις ποτέ γρηγορότερα από μένα... αποδείχθηκα και πάλι εξυπνότερη!»

Η φανερή αγάπη της Κρίστι για την τέχνη της αφήγησης δεν εί-

ναι το μόνο χαρακτηριστικό που την κάνει να ξεχωρίζει. Μπορεί επίσης και συνδυάζει το φως με το σκοτάδι χωρίς να κλέβει ποτέ το ένα από το άλλο, με τρόπο που κανένας άλλος συγγραφέας δεν έχει καταφέρει. Σε αντίθεση με τα επαρχιώτικα σκηνικά τους, οι ιστορίες της δεν είναι ούτε ανέμελες ούτε γραφικές και όμορφες. Η Κρίστι κατανοεί την εξαχρείωση, την ασπλαχνία και τις επικίνδυνες αδυναμίες της ανθρώπινης φύσης. Γνωρίζει καλά τι θα πει διεστραμμένος νους, μνησικακία, βασανιστική ανάγκη· σε όλα τα μυθιστορήματά της η διήγηση βασίζεται στην εξοικείωση με τις σκοτεινότερες πτυχές της ανθρώπινης ψυχής. Ωστόσο, ταυτόχρονα, επιφανειακά, οι ιστορίες της παραμένουν διασκεδαστικές, ανάλαφρες, ζεστές, γρίφοι που κάνουν τον αναγνώστη να πει: «Α, τι δύσκολη πρόκληση!» Με άλλα λόγια, η σκοτεινή πτυχή των έργων της Κρίστι δεν υπονομεύει ποτέ το ευχάριστο αίσθημα που δημιουργούν – πάνω απ’ όλα ένα μυθιστόρημα της Κρίστι είναι πολύ διασκεδαστικό.

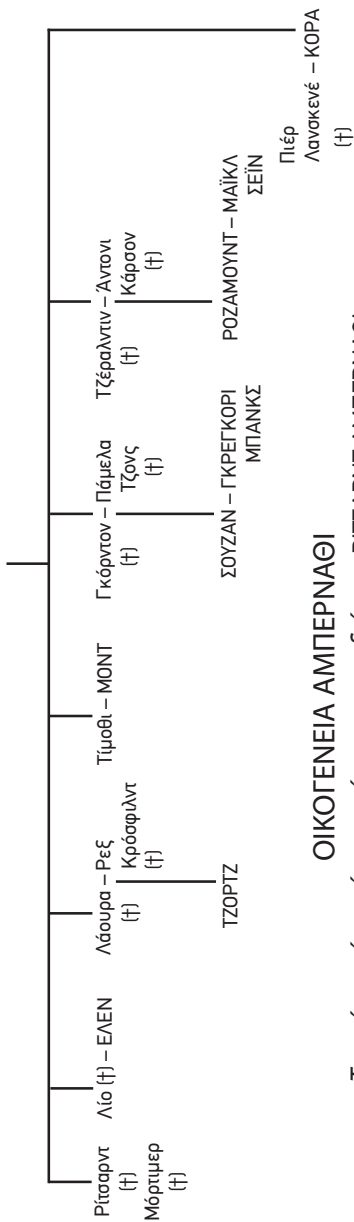
Τον Σεπτέμβριο του 2013 οι κληρονόμοι, η οικογένεια και οι εκδότες της Κρίστι μού ανέθεσαν τη συγγραφή ενός νέου μυθιστορήματος με πρωταγωνιστή τον Ηρακλή Πουαρό, θέλοντας να γιορτάσουν τη μακροβιότητα του χαρακτήρα στις σελίδες των βιβλίων. Στο πλαίσιο της ανακοίνωσης και της προώθησης του βιβλίου μού ζητήθηκε να ονομάσω το αγαπημένο μου μυθιστόρημα με ήρωα τον Ηρακλή Πουαρό. Ήταν δύσκολη ερώτηση. Το αγαπημένο μου μυθιστόρημα με πρωταγωνίστρια τη μισ Μαργιτ ήταν αναμφισβήτητο το *Η ξεχασμένη δολοφονία* –εύκολη απάντηση!–, αλλά με τον Πουαρό δεν ήμουν βέβαιη. Έχω μεγάλη αδυναμία στο *Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές* γιατί πιστεύω πως διαθέτει το καλύτερο πακέτο μυστηρίου-λύσης στην ιστορία του αστυνομικού μυθιστορήματος. Ωστόσο, όταν σκέφτηκα τις ιστορίες του Πουαρό ως ολοκληρωμένα μυθιστορήματα και όχι αποκλειστικά με βάση τη δομή της πλοκής, κατέληξα ότι το αγαπημένο μου έργο ήταν το *Μετά την κηδεία*.

Το *Μετά την κηδεία* έχει ιδιοφυή πλοκή, στοιχεία που έχουν τοποθετηθεί αριστοτεχνικά στα κατάλληλα σημεία, μια αξέχαστα δυ-

σλειτουργική οικογένεια στον πυρήνα του και μια πραγματικά ευφύεστατη λύση. Διαθέτει όμως και κάτι άλλο που εκτιμώ αφάνταστα: το μη μεταβιβάσιμο κίνητρο. Ανέκαθεν ο Πουαρό έλεγε στον Χέιστινγκς ότι το κίνητρο είναι το σημαντικότερο χαρακτηριστικό ενός εγκλήματος και συμφωνώ απόλυτα. Μη μεταβιβάσιμο είναι το κίνητρο που κανένας άλλος δολοφόνος σε κανένα άλλο αστυνομικό μυθιστόρημα δεν έχει ή δε θα μπορούσε να είχε – ένα κίνητρο μοναδικό για τον συγκεκριμένο χαρακτήρα και τη συγκεκριμένη κατάσταση. Ιδανικά, με ένα μη μεταβιβάσιμο κίνητρο ο αναγνώστης θα σκεφτεί: «Αν και δε θα σκότωνα ποτέ για αυτόν τον λόγο, καταλαβαίνω γιατί το έκανε ο συγκεκριμένος χαρακτήρας, είναι απόλυτα λογικό με τον συνδυασμό της προσωπικότητας και των συνθηκών του». Από αυτή την άποψη το *Μετά την κηδεία* διαπρέπει. Και καταφέρνει και κάτι άλλο εξαιρετικά έξυπνο όσον αφορά το κίνητρο – προσφέρει ένα διττό κίνητρο με την εξής δομή: «Ο Χ διέπραξε τον/τους φόνο/φόνους για τον λόγο Υ. Αλλά γιατί ο Χ είχε για κίνητρο τον λόγο Υ; Για τον λόγο Ζ».

Αναγκαστικά μιλάω κάπως αινιγματικά γιατί δε θέλω να χαλάσω τις υπέροχες εκπλήξεις που σας περιμένουν στο βιβλίο. Το μόνο που έχω να πω είναι: Διαβάστε το! Διαβάστε το τώρα!

Κορνήλιος Αμπερνάθι – Κόραλι Μπάσιγγκτον

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΜΠΕΡΝΑΘΙ

Τα ονόματα όσων ήταν παρόντες στην κηδεία του ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΑΜΠΕΡΝΑΘΙ
είναι με κεφαλαία γράμματα

Ο γερο-Λάνσκομπ πήγαινε τρεκλίζοντας από δωμάτιο σε δωμάτιο και ανέβαζε τα στόρια. Πού και πού κοιτούσε από τα παράθυρα μισοκλείνοντας τα γερασμένα μάτια του.

Σύντομα θα επέστρεφαν από την κηδεία. Έτσι, άρχισε να περπατάει λίγο γρηγορότερα. Τα παράθυρα ήταν πάρα πολλά.

Το Έντερμπι Χολ ήταν ένα τεράστιο βικτοριανό οίκημα γοτθικού ρυθμού. Οι κουρτίνες στα δωμάτια ήταν από πλούσιο αλλά ξεθωριασμένο μπροκάρ ή βελούδο. Μερικοί τοίχοι ήταν ακόμηντυμένοι με ξεθωριασμένο μετάξι. Στο πράσινο καθιστικό ο ηλικιωμένος μπάτλερ κοίταξε το πορτρέτο, πάνω από το πλαίσιο του τζακιού, του Κορνήλιου Αμπερνάθι που είχε ανεγείρει το Έντερμπι Χολ. Η καστανή γενειάδα του Αμπερνάθι πρόβαλλε έντονα και το χέρι του ήταν ακουμπισμένο σε μια υδρόγειο, είτε από δική του επιθυμία είτε από συμβολική έπαρση του δημιουργού – κανείς δεν μπορούσε να πει με σιγουριά.

Κύριος με πολύ αυστηρό παρουσιαστικό, θεωρούσε ανέκαθεν ο γερο-Λάνσκομπ, όπως και ότι ήταν τυχερός που δεν τον γνώρισε ποτέ προσωπικά. Δικός του κύριος ήταν ο κύριος Ρίτσαρντ. Καλό αφεντικό ο κύριος Ρίτσαρντ. Και τον έχασαν τόσο ξαφνικά, αν και ο γιατρός τον παρακολουθούσε αρκετό καιρό. Αχ, όμως ο κύριος δε συνήλθε ποτέ από το σοκ που του προκάλεσε ο θάνατος του νεαρού κυρίου Μόρτιμερ. Ο Λάνσκομπ κούνησε το κεφάλι και πέρασε βιαστικά μια ενδιάμεση πόρτα που οδηγούσε στο Λευκό

Μπουντουάρ. Τραγικό συμβάν, πραγματική συμφορά. Εξαιρετος νεαρός, τόσο ακμαίος και υγιής... Κανείς δεν πίστευε ποτέ ότι θα του συνέβαινε κάτι τέτοιο. Θλιβερό... ήταν πράγματι θλιβερό. Και ο κύριος Γκόρντον σκοτώθηκε στον πόλεμο. Η μία μετά την άλλη οι συμφορές. Έτσι πήγαιναν τα πράγματα πλέον. Δεν άντεξε ο κύριος. Κι όμως, μία βδομάδα πριν φαινόταν ότι είχε σχεδόν αναρρώσει.

Το τρίτο στόρι στο Λευκό Μπουντουάρ αρνήθηκε να ανέβει ως το τέρμα. Ανέβηκε λίγο και κόλλησε. Τα ελάσματα ήταν αδύναμα – αυτό έφταιγε –, αυτά τα στόρια ήταν πολύ παλιά, όπως και τα πάντα στο σπίτι. Και πλέον όλα αυτά τα παλιά πράγματα δε φτιάχνονταν. Πολύ παλιομοδίτικα, αυτό θα έλεγαν και θα κουνούσαν το κεφάλι με αυτόν τον ανόητο αλαζονικό τρόπο – λες και τα παλιά πράγματα δεν ήταν πολύ καλύτερα από τα καινούργια! Αυτό θα τους έλεγε ο κύριός του! Ψεύτικα τα περισσότερα πράγματα που φτιάχνουν τώρα – σου μένουν στα χέρια. Ούτε τα υλικά ούτε η κατασκευή ήταν καλά. Ναι, αυτό θα τους έλεγε.

Για να ανεβάσει το στόρι έπρεπε να πάρει τη σκάλα. Πλέον δεν του άρεσε να ανεβαίνει στη σκάλα, ζαλιζόταν. Θα το άφηνε αυτό το στόρι προς το παρόν. Δεν είχε σημασία, αφού το Λευκό Μπουντουάρ δε φαινόταν από την μπροστινή πλευρά του σπιτιού και έτσι δε θα το έβλεπαν όσοι γύριζαν με αυτοκίνητο από την κηδεία· άλλωστε το δωμάτιο δε χρησιμοποιούνταν πια. Ήταν γυναικείο δωμάτιο και εδώ και καιρό δεν υπήρχε κυρία στο Έντερμπι. Κρίμα που ο κύριος Μόρτιμερ δεν παντρεύτηκε. Πήγαινε συνεχώς στη Νορβηγία για ψάρεμα, στη Σκοτία για κυνήγι και στην Ελβετία για εκείνα τα χειμερινά σπορ, αντί να παντρευτεί μια όμορφη κοπέλα, να νοικοκυρευτεί και να κάνει παιδιά που θα έτρεχαν όλη μέρα στο σπίτι. Είχε περάσει καιρός από τότε που τριγυρνούσαν παιδιά στο Έντερμπι.

Ο Λάνσκομπ ταξίδεψε πίσω, σε μια εποχή που ξεχώριζε καθαρά στη μνήμη του – πολύ καθαρότερα από τα είκοσι τελευταία χρόνια, που ήταν όλα θολά και μπερδεμένα, και δυσκολευόταν να θυμηθεί ποιοι επισκέπτονταν το Έντερμπι, ακόμη και τα πρόσωπά τους. Τα παλιά χρόνια, όμως, τα θυμόταν αρκετά καλά.

Περισσότερο σαν πατέρας ήταν για τα μικρότερα αδέρφια του ο κύριος Ρίτσαρντ. Από τότε που πέθανε ο πατέρας του και ανέλαβε την οικογενειακή επιχείρηση σε ηλικία είκοσι τεσσάρων ετών, έφευγε για τη δουλειά κάθε μέρα στην ώρα του και κρατούσε το σπίτι και τα πάντα στην εντέλεια. Πολύ χαρούμενο σπίτι με τόσες μικρές κυρίες και κυρίους να μεγαλώνουν εκεί. Βέβαια, πού και πού τσακώνονταν, και οι γκουβερνάντες υπέφεραν! Άτονα πλάσματα οι γκουβερνάντες, ο Λάνσκομπ τις απεχθανόταν ανέκαθεν. Οι μικρές κυρίες, από την άλλη, ήταν πολύ ζωηρές. Η δεσποινίς Τζέραλντιν ιδιαίτερα. Και η δεσποινίς Κόρα, παρότι ήταν πολύ μικρότερη. Και τώρα ο κύριος Λίο είχε πεθάνει, το ίδιο και η δεσποινίς Λάουρα. Και ο κύριος Τίμοθι ήταν δυστυχώς ασθενικός. Και η δεσποινίς Τζέραλντιν πέθανε κάπου στο εξωτερικό. Και ο κύριος Γκόρντον σκοτώθηκε στον πόλεμο. Αν και μεγαλύτερος σε χρόνια, ο κύριος Ρίτσαρντ αποδείχθηκε πως είχε την πιο γερή κρήση. Τελικά, έζησε περισσότερο απ' όλους – σχεδόν, αφού ο κύριος Τίμοθι ήταν ακόμη ζωντανός, το ίδιο και η δεσποινίς Κόρα, που παντρεύτηκε εκείνον τον αντιπαθή καλλιτέχνη. Είκοσι πέντε χρόνια από την τελευταία φορά που την είδε, και ήταν κοριτσάκι όταν το έσκασε με εκείνον, και τώρα δύσκολα θα την αναγνώριζε, τόσο είχε παχύνει... και πόσο επιτηδευμένη εμφάνιση! Γάλλος ήταν ο σύζυγός της... ή σχεδόν Γάλλος, και δεν έβγαине ποτέ σε καλό όταν παντρευόσουν κάποιον από δαύτους! Όμως η δεσποινίς Κόρα ήταν ανέκαθεν λίγο... αγαθή θα την έλεγες, αν ζούσε σε χωριό. Υπάρχει ένας σε κάθε οικογένεια.

Πάντως εκείνη τον αναγνώρισε μια χαρά. «Για δεσ, ο Λάνσκομπ!» είπε και φάνηκε να χάρηκε πολύ που τον είδε. Α, όλοι τον αγαπούσαν τον παλιό καιρό και, όταν είχαν κάποια δεξίωση, κρύβονταν στο κελάρι και τους πήγαινε ζελέ και Σαρλότ Ρους που έπαιρνε από την τραπεζαρία. Τότε τον γνώριζαν όλοι τον γερο-Λάνσκομπ, αλλά πλέον είχαν μείνει ελάχιστοι που τον θυμούνταν. Μόνο οι νεότεροι που τον έβλεπαν απλά ως έναν μπάτλερ που δούλευε καιρό στο σπίτι. Ένα μάτσο άγνωστοι, σκέφτηκε, όταν κατέ-

φθασαν όλοι για την κηδεία – και μάάλιστα ένα μάτσο άγνωστοι κακομοίρηδες!

Όχι η κυρία Αμπερνάθι – αυτή εξαιρούνταν. Ερχόταν με τον κύριο Λίο πότε πότε από τότε που παντρεύτηκαν. Ήταν καλοσυνάτη κυρία η κυρία Αμπερνάθι – πραγματική κυρία. Φορούσε κομψά ρούχα, περιποιούνταν τα μαλλιά της και ήταν αυτό που τόνιζε πάντα. Και ο κύριος τη συμπαθούσε ανέκαθεν. Κρίμα που εκείνη και ο Λίο δεν έκαναν παιδιά...

Ο Λάνσκομπ προσπάθησε να συνέλθει: πώς μπορούσε να στέκεται και να αναπολεί τα παλιά, ενώ υπήρχαν ακόμη τόσα που έπρεπε να γίνουν; Τώρα όλα τα στόρια του ισογείου ήταν εντάξει και είπε στην Τζάνετ να ανέβει επάνω και στα υπνοδωμάτια. Ο Λάνσκομπ, η Τζάνετ και η μαγείρισσα είχαν πάει στην εξόδιο ακολουθία, αλλά, αντί να ακολουθήσουν στο κρεματόριο, γύρισαν με το αυτοκίνητο στο σπίτι για να ανεβάσουν τα στόρια και να ετοιμάσουν το γεύμα. Ελαφρύ γεύμα, φυσικά, έπρεπε να είναι. Χοιρομέρι, κοτόπουλο, βόεια γλώσσα και σαλάτα. Με κρύο σουφλέ λεμόνι και τάρτα μήλου για επιδόρπιο. Όμως πρώτα ζεστή κοτόσουπα – και καλά θα έκανε να πάει και να σιγουρευτεί ότι η Μάρτζορι την είχε έτοιμη για σερβίρισμα, γιατί θα επέστρεφαν από λεπτό σε λεπτό.

Ο Λάνσκομπ διέσχισε το δωμάτιο με βιαστικό, σερνόμενο βήμα. Το βλέμμα του, κενό και αφηρημένο, πλανήθηκε στον πίνακα πάνω από το πλαίσιο του τζακιού – το έτερον ήμισυ του πορτρέτου που βρισκόταν στο πράσινο καθιστικό. Ήταν ένας όμορφος, φωτεινός πίνακας – λευκό σατέν και μαργαριτάρια. Βέβαια, η γυναίκα που τα φορούσε, όχι και τόσο εντυπωσιακή. Άτονα χαρακτηριστικά, στενό στόμα, χωρίστρα στη μέση. Μια γυναίκα σεμνή και ταπεινή. Το μόνο αξιοσημείωτο πάνω στη σύζυγο του Κορνήλιου Αμπερνάθι ήταν το όνομά της – Κόραλι.

Εξήντα και πλέον χρόνια απ' όταν πρωτοεμφανίστηκαν, τόσο τα επιθέματα κάλων Κόραλ όσο και τα συνοδευτικά και ομώνυμα ποδόλουτρα κρατούσαν καλά ακόμη. Κανείς δε γνώριζε αν τα επιθέματα Κόραλ είχαν τίποτα το ιδιαίτερο, είχαν όμως κερδίσει

το καταναλωτικό κοινό. Και από τα επιθέματα κάλων Κόραλ είχε προκύψει αυτό το νεογοτθικό παλάτι με τους αχανείς κήπους και τα χρήματα που είχαν εξασφαλίσει επτά γιους και κόρες και χάρη στα οποία ο Ρίτσαρντ Αμπερνάθι πέθανε πριν από τρεις μέρες μες στα πλούτη.

II

Όταν ο Λάνσκομπ έριξε μια ματιά στην κουζίνα και επέπληξε τη Μάρτζορι, τη μαγείρισσα, εκείνη του αντιμίλησε. Ήταν νέα, μόλις είκοσι επτά ετών, και πηγή μόνιμου εκνευρισμού για τον Λάνσκομπ, αφού απείχε πολύ από το πρότυπο της σωστής μαγείρισσας. Δεν έδειχνε κανέναν σεβασμό και καμία εκτίμηση για τη θέση του Λάνσκομπ. Συχνά αποκαλούσε το σπίτι μαουσωλείο και παραπεονιόταν για την αχανή κουζίνα, την παρακουζίνα και το οψοφυλάκιο λέγοντας: «Θέλεις μια μέρα να πας από το ένα στο άλλο». Ήταν στο Έντερμπι Χολ δύο χρόνια, και έμεινε, πρώτον, γιατί η αμοιβή ήταν καλή και, δεύτερον, γιατί ο κύριος Αμπερνάθι είχε εκτιμήσει πραγματικά τη μαγειρική της. Μαγείρευε όντως πολύ καλά. Η Τζάνετ, που έπινε το τσάι της όρθια δίπλα στο τραπέζι της κουζίνας, ήταν μια ηλικιωμένη υπηρέτρια που, παρά τις συχνές και έντονες προστριβές της με τον Λάνσκομπ, ήταν σύμμαχός του απέναντι στη νεότερη γενιά που εκπροσωπούσε η Μάρτζορι. Το τέταρτο άτομο στην κουζίνα ήταν η κυρία Τζακς, η οποία ερχόταν και βοηθούσε όποτε υπήρχε ανάγκη και που τώρα φαινόταν πολύ ικανοποιημένη από την κηδεία.

«Πολύ όμορφα ήταν», είπε με ένα ευπρεπές ρουθούνισμα και ξαναγέμισε το φλιτζάνι της. «Δεκαεννέα αυτοκίνητα και η εκκλησία γεμάτη... και ο ιερέας τέλεσε τόσο ωραία την ακολουθία. Και έκανε και καλή μέρα. Αχ, ο δύσμοιρος ο κύριος Αμπερνάθι, δεν υπάρχουν πολλοί σαν αυτόν στον κόσμο. Όλοι τον σέβονταν».

Ακούστηκαν μια κόρνα και ένα αυτοκίνητο να ανεβαίνει τον

ιδιωτικό δρόμο. Η κυρία Τζακς άφησε το φλιτζάνι της και αναφώνησε: «Ήρθαν!»

Η Μάρτζορι δυνάμωσε το γκάζι κάτω από τη μεγάλη κατσαρόλα με την κρεμώδη κοτόσουπα. Η τεράστια κουζίνα από την εποχή των περασμένων βικτοριανών μεγαλείων ήταν σβηστή και αχρησιμοποίητη, σαν αρχαίος βωμός.

Τα αυτοκίνητα ανέβηκαν τον δρόμο το ένα πίσω από το άλλο και οι μαυροφορεμένοι επιβάτες που αποβιβάστηκαν από το εσωτερικό τους διέσχισαν διστακτικά το χολ προς το ευρύχωρο πράσινο καθιστικό. Το τζάκι με τη μεγάλη χαλύβδινη σχάρα ήταν αναμμένο προς τιμήν του πρώτου φθινοπωρινού κρύου, αλλά και σκόπιμα, για να ζεστάνει τους επισκέπτες από το παραπάνισιο κρύο που είχαν υπομείνει στην κηδεία.

Ο Λάνσκομπ μπήκε στο καθιστικό προσφέροντας ποτήρια σέρι σε έναν ασημένιο δίσκο.

Ο κύριος Έντγουιστλ, εταίρος της παλιάς και αξιοσέβαστης δικηγορικής εταιρείας Μπόλαρντ, Έντγουιστλ, Έντγουιστλ και Μπόλαρντ, στεκόταν με την πλάτη στραμμένη στο τζάκι για να ζεσταθεί. Πήρε ένα ποτήρι σέρι και κοίταξε τους παρευρισκομένους με το κοφτερό βλέμμα του δικηγόρου. Δεν τους γνώριζε όλους προσωπικά, θα έλεγε όμως κάποιος πως ήταν ανάγκη να τους μάθει. Οι συστάσεις προτού αναχωρήσουν για την εκκλησία ήταν βιαστικές και απρόθυμες.

Κοιτάζοντας πρώτα τον γερο-Λάνσκομπ, ο κύριος Έντγουιστλ σκέφτηκε: *Τρέμει πολύ, ο καημένος... Λογικό, στα ενενήντα μπαίνει πια. Τουλάχιστον θα πάρει την ωραιότατη εκείνη αποζημίωση. Δεν έχει τίποτα να ανησυχεί. Πιστή ψυχή. Δε βρίσκεις πια καλό προσωπικό στις μέρες μας. Υπηρέτριες και γκουβερνάντες... ο Θεός να σε φυλάει! Θλιβερός κόσμος. Ίσως καλύτερα που ο καημένος ο Ρίτσαρντ έφυγε πριν την ώρα του. Δεν είχε και πολλούς λόγους να ζήσει.*

Για τον εβδομηνταδυάχρονο κύριο Έντγουιστλ ο θάνατος του Ρίτσαρντ Αμπερνάθι σε ηλικία εξήντα οκτώ ετών υπήρξε αναμφί-

βολα πρόωρος. Ο κύριος Έντγουιστλ είχε αποσυρθεί από τη μάχιμη δικηγορία προ διετίας, αλλά ως εκτελεστής της διαθήκης του Ρίτσαρντ Αμπερνάθι και από σεβασμό σε έναν από τους παλιότερους πελάτες του, που τύχαινε να είναι επίσης προσωπικός φίλος του, είχε ταξιδέψει στα βόρεια, στο Έντερμπι.

Φέρνοντας στον νου τους όρους της διαθήκης, αξιολόγησε τα μέλη της οικογένειας.

Την Έλεν, τη σύζυγο του Λίο Αμπερνάθι, φυσικά τη γνώριζε καλά. Πολύ γοητευτική γυναίκα, για την οποία έτρεφε συμπάθεια και σεβασμό. Τα μάτια του έμειναν επιδοκιμαστικά πάνω της. Στεκόταν δίπλα σε ένα παράθυρο. Της πήγαιναν τα μαύρα. Είχε διατηρήσει καλά τη σιλουέτα της. Του άρεσαν τα καθαρά χαρακτηριστικά της, οι γκριζες πιτσιλιές στους κροτάφους και τα μάτια που κάποτε τα είχαν παρομοιάσει με το άνθος της κενταύριας και που δεν είχαν χάσει ακόμη το ζωηρό μπλε χρώμα τους.

Πόσων χρόνων ήταν τώρα η Έλεν; Πενήντα ένα, πενήντα δύο περίπου. Παράξενο που δεν ξαναπαντρεύτηκε μετά τον θάνατο του Λίο. Ελκυστική γυναίκα. Αλλά ήταν πολύ αφοσιωμένοι ο ένας στον άλλον.

Τα μάτια του σταμάτησαν στη σύζυγο του κυρίου Τίμοθι. Δεν τη γνώριζε και πολύ καλά. Αυτής δεν της πήγαιναν τα μαύρα – τα επαρχιώτικα τουϊντ ήταν πιο του χαρακτήρα της. Γεροδεμένη, λογική και ικανή γυναίκα. Ήταν ανέκαθεν καλή σύζυγος και αφοσιωμένη στον Τίμοθι. Φρόντιζε την υγεία του, τον πρόσεχε πολύ – υπερβολικά, μάλλον. Είχε όντως κάποιο πρόβλημα υγείας ο Τίμοθι; Ο κύριος Έντγουιστλ υποψιαζόταν ότι ήταν απλά υποχόνδριος. Και την ίδια υποψία είχε και ο Ρίτσαρντ Αμπερνάθι. «Αδύναμα πνευμόνια, φυσικά, όταν ήταν μικρός», είχε πει. «Όμως δεν πιστεύω πως έχει κάποιο πρόβλημα τώρα». Δεν πειράζει, όλοι έχουν ανάγκη ένα χόμπι. Και το χόμπι του Τίμοθι ήταν η εμμονή με την υγεία του. Είχε ξεγελάσει και τη σύζυγό του; Μάλλον όχι – αν και οι γυναίκες δεν παραδέχονταν ποτέ τέτοια πράγματα. Ο Τίμοθι πρέπει να ήταν αρκετά εύπορος. Δεν υπήρξε ποτέ σπάταλος. Παρ' όλα αυ-

τά, τα χρήματα της κληρονομιάς ήταν ευπρόσδεκτα εκεί που έχει φτάσει η φορολογία. Μετά τον πόλεμο μάλλον αναγκάστηκε να κόψει αρκετά τις πολυτέλειες.

Ο κύριος Έντγουιστλ έστρεψε την προσοχή του στον Τζορτζ Κρόσφιλντ, τον γιο της Λάουρα. Παράξενο τύπο είχε παντρευτεί η Λάουρα. Κανείς δε γνώριζε πολλά για εκείνον. Χρηματιστής είχε πει ότι ήταν. Ο νεαρός Τζορτζ εργαζόταν σε ένα δικηγορικό γραφείο – όχι ιδιαίτερα αξιοσέβαστο. Ευπαρουσίαστος νεαρός, όμως είχε κάτι ύποπτο πάνω του. Δεν μπορεί να ήταν και πολύ πλούσιος. Οι επενδύσεις της Λάουρα ήταν εντελώς αποτυχημένες. Είχε πεθάνει πριν από πέντε χρόνια, σχεδόν άπορη. Όμορφη κοπέλα και πολύ ρομαντική, αλλά καμία αίσθηση των οικονομικών.

Ο κύριος Έντγουιστλ πήρε το βλέμμα του από τον Τζορτζ Κρόσφιλντ. Όμως ποια από τις δύο κοπέλες ήταν ποια; Α, ναι, αυτή που κοιτούσε τα κέρνα λουλούδια στο τραπέζι από μαλαχίτη ήταν η Ρόζαμουντ, κόρη της Τζέραλτιν. Χαριτωμένη κοπέλα, βασικά πανέμορφη – αλλά όχι και πολύ έξυπνη. Στο σανίδι. Σε θίασο ή σε κάποια άλλη τέτοια ανοησία. Και είχε παντρευτεί και ηθοποιό. Γοητευτικός τύπος. *Και το ξέρει*, σκέφτηκε ο κύριος Έντγουιστλ, που ήταν προκατειλημμένος απέναντι στο επάγγελμα του ηθοποιού. *Αναρωτιέμαι ποια ήταν η ανατροφή του και από πού κατάγεται.*

Κοίταξε δυσανεστήμενα τον Μάικλ Σέιν με τα ξανθά μαλλιά και την άγρια γοητεία του.

Η Σούζαν, η κόρη του Γκόρντον, θα τα πήγαινε πολύ καλύτερα στη σκηνή απ' ό,τι η Ρόζαμουντ. Είχε πιο έντονη προσωπικότητα. Υπερβολικά έντονη, ενδεχομένως. Στεκόταν αρκετά κοντά του και ο κύριος Έντγουιστλ την κοίταξε κρυφά. Μελαχρινά μαλλιά, καστανά – σχεδόν μελιά – μάτια, θλιμμένα σαρκώδη χείλη. Δίπλα της στεκόταν ο άντρας της, νιόπαντροι – απ' ό,τι ήξερε, ήταν βοηθός φαρμακοποιού. Ο κύριος Έντγουιστλ ήταν της άποψης ότι οι γυναίκες δεν έπρεπε να παίρνουν άντρες που δούλευαν πίσω από πάγκο. Αλλά πλέον παντρεύονταν τον πρώτο τυχόντα! Ο νεαρός σύζυγός της, με το χλομό, αδιάφορο πρόσωπο και τα καστανόξανθα μαλλιά,

έμοιαζε πολύ ανήσυχος. Ο κύριος Έντγουιστλ αναρωτήθηκε γιατί, αλλά αποφάσισε καλοπροαίρετα ότι έφταιγε το άγχος που γνώριζε μαζεμένους τόσους συγγενείς της συζύγου του.

Τελευταία εξέτασε την Κόρα Λανσκενέ. Και δικαίως, αφού κανείς δεν της έδινε ιδιαίτερη σημασία. Η μικρότερη αδελφή του Ρίτσαρντ γεννήθηκε όταν η μητέρα της κόντευε τα πενήντα και, αδύναμη ούσα, δεν άντεξε τη δέκατη εγκυμοσύνη της (τρία παιδιά είχαν πεθάνει στη γέννα). Καθμένη Κόρα! Όλη της τη ζωή ήταν η ντροπή της οικογένειας. Ψηλή και άχαρη, με μια τάση να ξεστομίζει πράγματα που δεν έπρεπε. Τα μεγαλύτερα αδέρφια της τής είχαν δείξει μεγάλη καλοσύνη, καλύπτοντας τα ελαττώματα και τις δημόσιες γκάφες της. Κανείς δε διανοούνταν ότι θα παντρευόταν. Δεν ήταν ιδιαίτερα ελκυστική και ο τολμηρός τρόπος που πολιορκούσε τους νεαρούς που επισκέπτονταν το Έντερμπι τους έκανε να το βάζουν στα πόδια. Και έπειτα, αναπόλησε ο κύριος Έντγουιστλ, ήρθε και η επιχείρηση των Λανσκενέ – ο Πιέρ Λανσκενέ, μισός Γάλλος, που η Κόρα γνώρισε σε κάποια σχολή Καλών Τεχνών όπου παρακολουθούσε πολύ... καθωσπρέπει μαθήματα ζωγραφικής λουλουδιών με τέμπρες. Με κάποιον τρόπο, όμως, η Κόρα κατάφερε και μπήκε στα μαθήματα με ζωντανό μοντέλο και εκεί γνώρισε τον Πιέρ Λανσκενέ και, όταν επέστρεψε σπίτι, ανακοίνωσε σε όλους ότι σκόπευε να τον παντρευτεί. Ο Ρίτσαρντ Αμπερνάθι πάτησε πόδι – δεν του άρεσε αυτός ο Πιέρ Λανσκενέ και υποψιαζόταν ότι ο νεαρός απλά αναζητούσε πλούσια νύφη. Ενώ όμως ερευνούσε το παρελθόν της οικογένειας Λανσκενέ, η Κόρα κλέφτηκε μαζί του. Πέρασαν το μεγαλύτερο μέρος του έγγαμου βίου τους στη Βρετάνη, στην Κορνουάλη και σε άλλες περιοχές που προσέλκυαν ζωγράφους. Ο Λανσκενέ ήταν ατάλαντος ζωγράφος και, απ' ό,τι λένε, όχι και τόσο καλός άνθρωπος, αλλά η Κόρα τού ήταν αφοσιωμένη και δε συγκώρησε ποτέ την οικογένειά της για τη στάση που έδειξε απέναντί του. Γενναιόδωρος από φύση, ο Ρίτσαρντ είχε εξασφαλίσει ένα εισόδημα για τη μικρή αδελφή του, από το οποίο –θεωρούσε ο κύριος Έντγουιστλ– ζούσαν οι δυο τους. Πολύ αμφέβαλλε ότι

ο Λανσκενέ είχε βγάλει ποτέ χρήματα στη ζωή του. Πρέπει να είχε πεθάνει πάνω από δώδεκα χρόνια, αναλογίστηκε. Και τώρα η χήρα του ήρθε εδώ, φουσκωτή σαν φραντζόλα, με μαύρη πλερέζα και πένθιμα κρεμαστά κοσμήματα, με χάντρες γαγάτη· εδώ, στο πατρικό της, να τριγυρίζει στα δωμάτια, να αγγίζει πράγματα που δεν έπρεπε, και να αναφωνεί με χαρά, όταν της ξαναρχόταν στον νου κάποια παιδική ανάμνηση. Ούτε που προσποιήθηκε ότι στενοχωρήθηκε με τον θάνατο του αδελφού της. Όμως, σκέφτηκε ο κύριος Έντγουιστλ, η Κόρα δεν προσποιούνταν ποτέ.

Όταν ξαναμπήκε στο καθιστικό, ο Λάνσκομπ ψέλλισε με σιγή φωνή, αρμόζουσα στην περίπτωση:

«Σερβίρεται το μεσημεριανό».

«Οι κηδείες είναι θάνατος για κάποιον της ηλικίας σου!»

Ο ιδιοκτήτης μιας βικτοριανής έπαυλης, ο Ρίτσαρντ Αμπερνάθι, πεθαίνει αιφνίδια, και η αδελφή του, η Κόρα, είναι πεπεισμένη ότι πρόκειται για φόνο... Όταν εκείνη δολοφονείται άγρια με τσεκούρι, η παράδοξη δήλωσή της την προηγούμενη μέρα αποκτά ξαφνικά τεράστια σημασία. Στην ανάγνωση της διαθήκης του Ρίτσαρντ άκουσαν την Κόρα να λέει: «Παρ' όλα αυτά, το θέμα κουκουλώθηκε μια χαρά... Μα, τον δολοφόνησαν, έτσι δεν είναι;» Είναι, άραγε, οι θάνατοι των δύο αδελφιών απλώς τραγικές συμπτώσεις; Απελπισμένος, ο δικηγόρος της οικογένειας θα στραφεί στον Ηρακλή Πουαρό για να ξεσκεπάσει το μυστήριο. Όμως ακόμα και μετά την κηδεία ο θάνατος δεν έχει τελειώσει...

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23613